

РОЗДІЛ 3.

Трудове право і право соціального забезпечення; адміністративне право і адміністративний процес; фінансове, інформаційне, земельне право

УДК 342.7 (477)

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ ТА ІНСТИТУТУ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ В УКРАЇНІ

Корольова В.В.

*к.ю.н., доцент, доцент кафедри державно-правових дисциплін,
ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, вул. Табірна, 30-32, 03113, Україна,
тел. (044) 455-57-12, e-mail.:ViktoriyaV:@krok.edu.ua,
ORCID: 0000-0003-2998-6144*

Христюк І.В.

*здобувач ступеня вищої освіти “магістр”, Університет економіки та права «КРОК»,
м. Київ, вул. Табірна, 30-32, 03113, Україна, тел. +380732024936, e-mail.:khrystyukirina34@gmail.com,
ORCID:0000-0001-7244-5824*

SOME ASPECTS OF HUMAN RIGHTS PROTECTION IN THE FACE OF ARMED CONFLICT

Koroleva V.

*Ph.D. in Law, Associate Professor, Department of State and Legal Disciplines,
«KROK»University, Kyiv, st. Tabirna, 30-32, 03113, Ukraine,
tel.: (044) 455-57-12, e-mail.:ViktoriyaV:@krok.edu.ua
ORCID: 0000-0003-2998-6144*

Khrystiuk I.

*Graduate Student, “KROK” University, Kyiv, Tabirna str., 30-32, 03113, Ukraine,
tel. +380732024936, e-mail.:khrystyukirina34@gmail.com,
ORCID:0000-0001-7244-5824*

Анотація. У статті авторами розглянуто діяльність Державної виконавчої служби та інституту приватних виконавців, їх схожі й відмінні риси. Досліджено історичний шлях до становлення нинішньої змішаної системи примусового виконання рішень. Звернено увагу на те, що діяльність Державної виконавчої служби, навіть з упровадженням інституту приватних виконавців, залишилася надмірно завантаженою у зв'язку з обмеженнями щодо рішень, які може виконувати приватний виконавець. Варто зауважити, що актуальність і своєчасність даної проблематики полягає в тому, що держава за такої проміжок часу (з 2016 року) досі не зрівноважила повноваження між приватними виконавцями та державними. Було розглянуто схожі риси між двома системами, які виражаються в дотриманні принципів при здійсненні своєї діяльності, керуються одним основним завданням, також наявна ідентична діяльність при примусовому виконанні рішень, винесення постанов у Автоматизованій системі виконавчих проваджень, строках для прийняття рішень щодо виконавчого провадження, юридичної значущості щодо вимог та запитів. Акцентовано увагу на тому, що до причин низької ефективності діяльності системи органів примусового виконання судових рішень в Україні можна віднести й те, що за невеликий історичний проміжок свого становлення і розвитку вона зазнавала неодноразових змін правового статусу, що також не сприяло її загальному процвітання. Встановлено різницю

між Державною виконавчою службою та приватними виконавцями, яка визначається у вимогах для зайняття посади державного виконавця чи набуття статусу приватного виконавця, джерелах фінансування їхньої діяльності, виконанні рішень, які приватний виконавець виконувати не може. Приватний виконавець, на відміну від державного виконавця, не має статусу державного службовця, є суб'єктом незалежної професійної діяльності. За своєю природою його діяльність буде схожою з адвокатською або приватною нотаріальною практиками.

Ключові слова: Державна виконавча служба, інститут приватних виконавців, примусове виконання рішень.

Формул: 0, рис.: 0, табл.: 0, бібл: 13

Annotation. In the article the authors consider the activity of the state executive service and the institute of private performers, their similar and distinctive features. The historical way to the formation of the current mixed system of enforcement of decisions is investigated. It is noted that the activities of the state executive service, even with the introduction of the institution of private performers, have remained overburdened due to restrictions on the decisions that a private performer can perform. It is worth noting that the relevance and timeliness of this issue is that the state for such a period of time (since 2016) has not yet balanced the powers between private and public. Similar features were considered between the two systems, which are expressed in compliance with the principles in carrying out their activities, guided by one main task are also identical activities in enforcement, decision-making in the Automated System of Enforcement Proceedings, deadlines for decisions on enforcement proceedings, legal significance of requirements and requests. It is emphasized that the reasons for the low efficiency of the system of enforcement of court decisions in Ukraine include the fact that for a short historical period of its formation and development, it has undergone repeated changes in legal status, which also did not contribute to its overall prosperity. It is established that the difference between the state executive service and private executors, which is defined in the requirements for holding the position of state executor or acquiring the status of private executor, sources of funding for their activities, implementation of decisions that private executor can not execute. A private executor, unlike a state executor, does not have the status of a civil servant, is a subject of independent professional activity. By its nature, its activities will be similar to those of a lawyer or private notary.

Keywords: state executive service, institute of private executors, enforcement of decisions

Formulas:0, fig.: 0, tabl.: 0, bibl. : 13

Постановка проблеми. Виконання рішення є дуже важливим кроком для захисту порушених прав осіб, передбачених Конституцією України та законами. В Україні, порівняно з іншими зарубіжними країнами, це питання має багато проблем, що дає людям підстави вважати, що держава не в змозі захистити права громадян, які порушуються. Історичний шлях становлення нинішньої системи примусового виконання рішень був тривалим, і зараз можна дійти висновку, що в Україні працює змішана система. Після прийняття Закону України «Про виконавче провадження» від 02 червня 2016 року було введено інститут приватних виконавців. Законодавець таким чином бажав зменшити завантаженість, яка лягала на Державну виконавчу службу. Значні відмінності як в організаційних моментах, так і на правовому рівні було досліджено при написанні даної статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Упровадження інституту приватних виконавців у систему примусового виконання рішень є досить

актуальним питанням на сьогодні, проблематика діяльності та ефективність приватних виконавців обговорюється багатьма вченими. Зокрема, нормативні аспекти аналізувалися у працях таких відомих науковців, як: Б. Малишев, Л. Ю. Сайко, В. В. Ляшенко, А. В. Солонар, В. В. Васильєва, А. Волкова, В. В. Ярков, О. Б. Верба-Сидор, У. Б. Воробель, К. Попов, І. С. Кузьміна й інші.

Формулювання цілей статті. Метою даної статті є порівняльний аналіз інституту приватних виконавців та Державної виконавчої служби.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розвиток української правової держави відбувається в умовах системного реформування всіх гілок державної влади. Реформа передбачає приведення державного механізму у відповідність із функціями та завданнями, які покладаються на органи державної влади, усунення протиріч між державними інституціями, а також створення дієвого контрольного механізму з боку громадськості. Безумовно, свого

вдосконалення потребує і діяльність органів з примусового виконання судових рішень у системі інших державних повноважень. Основний Закон України проголошує людину найвищою соціальною цінністю у демократичній, соціальній, правовій державі [1, ст. 3], а тому одним із найважливіших напрямів реалізації цього принципу, на нашу думку, є забезпечення виконання судових рішень.

Історія становлення інституту приватних виконавців та нинішньої Державної виконавчої служби проходить через роки всієї незалежності України. На початковому етапі виконавці належали до судової гілки влади, і поняття «судовий виконавець» досі відлунням звучить серед людей старшого віку. Статус судових виконавців, як невід'ємна складова радянської судової системи, був визначений положеннями Закону СРСР «Про судоустрій СРСР, союзних і автономних республік» від 16 серпня 1938 р. та розвинутий у інших нормативно-правових актах залишався незмінним до прийняття 18 липня 1963 р. Цивільного процесуального кодексу УРСР, розділ V якого у своїй першій редакції мав назву «Виконання судових рішень» і регламентував процес виконання судових рішень та актів інших органів, який було покладено на судових виконавців. Не можна сказати, що Цивільний процесуальний кодекс УРСР 1963 р. змінив правове становище органів примусового виконання судових рішень, хоча їх суб'єктний склад було суттєво розширено. Як і в попередніх цивільно-процесуальних кодексах, судові виконавці залишалися штатними працівниками судів, які у своїй діяльності безпосередньо підпорядковувалися судам. Таким чином, за період існування СРСР було прийнято цілу низку нормативно-правових актів, норми яких було спрямовано на врегулювання правовідносин, що пов'язані з реалізацією заходів примусового виконання судових рішень в Україні. Законодавство у зазначеній сфері було побудовано таким чином, щоб державні виконавці були підконтрольні та підвладні судам. Вважалося, що виконавче

провадження є завершальною стадією цивільного процесу, а самі судові виконавці підпорядковувалися, з одного боку, у процесуальній діяльності - суду, а з іншого, у кадрових питаннях – органам юстиції. Радянське виконавче провадження не містило прямих чи побічних заходів примусового характеру, спрямованих на особу боржника.

Законодавству були невідомі ні боргові тюрми, ні арешт боржника, ні заборона йому виїздити з певної місцевості на час виконання рішення суду. Лише після отримання статусу незалежної держави у 1991 році, з набуттям Україною незалежності та зміною соціального й економічного курсу виникла нагальна потреба у реформуванні судової системи, яка, за прийнятою в 1991 році Концепцією, мала набути статусу самостійної гілки державної влади. З прийняттям Конституції України судова система юридично набувала статусу окремої і самостійної гілки державної влади. Але, незважаючи на конституційне розв'язання питання щодо статусу судової системи, вона де-факто залишалася у стані очікування окреслених Конституцією змін. Повільне просування реформ пояснювалося відсутністю як коштів, так і досвіду в цій важливій справі. Щодо цього, О. Б. Верба-Сидор та У. Б. Воробель зазначають, що порівняння статистики виконання рішень за радянських часів та за період незалежності України до 1998 року, коли утворено Державну виконавчу службу в структурі виконавчої гілки влади, свідчить, що всеохоплюючий контроль суду за діяльністю судового виконавця давав позитивний результат [2, с. 89]. На підтвердження своєї позиції науковці наводять як аргумент рекомендації парламентських слухань «Про стан виконання судових рішень в Україні», що відбулися 22 травня 2014 року. В цьому документі, зокрема, йдеться про те, що відсутність дієвих механізмів контролю суду за виконанням судових рішень з огляду на природу суду значно знижує ефективність судової діяльності, тому з метою забезпечення закінченості технологічного процесу захисту прав

людини у судовому порядку логічно і доцільно повернути службу виконання судових рішень до системи органів судової влади [3].

Хоча, в більшості випадків, уже тоді (1996–1997 роки) юридична спільнота — теоретики й практики — були єдині у тому, що створений за радянських часів інститут судових виконавців віджив своє і не відповідає вимогам часу, новому статусу судової влади, радикальній реформі діяльності судів. Так, 24 березня 1998 року Верховною Радою України було ухвалено Закон України «Про державну виконавчу службу». Зазначений нормативно-правовий акт визначив основи організації та діяльності Державної виконавчої служби, її завдання, правовий статус державних виконавців та їх соціальний захист. Вищезгаданим Законом передбачалося, що Державна виконавча служба входить до системи органів Міністерства юстиції України і здійснює виконання рішень судів та інших органів. Основним завданням Державної виконавчої служби було своєчасне, повне та неупереджене примусове виконання рішень, передбачених Законом. Практичне впровадження норм Закону України «Про державну виконавчу службу» від 24 березня 1998 р. виявило низку недоліків, і вже 31 грудня 1998 р. у його зміст було внесено зміни Законом України № 376-XIV, які набули чинності з 20 січня 1999 р. Заслуговує на увагу той факт, що протягом дії Закону України «Про державну виконавчу службу», аж до втрати ним чинності на підставі Закону України від 02 червня 2016 р. №1403-VIII, вносилися зміни та доповнення дев'ятьма Законами України. Вищезгадані зміни та доповнення носили несистемний характер, не враховували набутого досвіду й практики виконавчого провадження, що і визначило потребу у втраті його чинності. Наступним кроком законодавця було прийняття 21 квітня 1999 р. Закону України «Про виконавче провадження», який визначив новий порядок проведення виконавчих дій новоствореним органом виконання — Державною виконавчою службою. Однак, кардинально новим етапом розвитку

досліджуваного інституту стало прийняття Закону України «Про виконавче провадження» від 02 червня 2016 року. Вказаний нормативно-правовий акт містив багато новел. Однією з них було закріплення того, що примусове виконання рішень покладається на органи Державної виконавчої служби (державних виконавців) та у передбачених законом випадках – на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів». Таким чином, вважається, що запровадження інституту приватних виконавців надасть можливість стягувачу самостійно вирішувати, до якого виконавця звертатися – до державного чи приватного, та, як наслідок, зменшить навантаження на державних виконавців, а також додатково стимулюватиме підвищення ефективності їх роботи. З метою вирішення проблемних питань, що виникли у сфері примусового виконання рішень, пропонується запровадити інститут приватних виконавців, які діятимуть поряд із органами Державної виконавчої служби, що надасть стягувачам можливість самостійно вибирати особу, яка здійснюватиме відновлення їхніх порушених прав після прийняття відповідного рішення судом [4, с. 143].

Тож, примусове виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб) (далі - рішення) покладається на органи Державної виконавчої служби та у визначених Законом України "Про виконавче провадження" випадках - на приватних виконавців. Законодавець ніби наголошує, що інституту приватних виконавців не прирівнятися до Державної виконавчої служби. Хоча якщо ми вже використовуємо зарубіжний досвід, в якому наявна система приватних виконавців, то чому ми не можемо урівняти Державну виконавчу службу та приватних виконавців. Адже, правова основа діяльності органів Державної виконавчої служби та приватних виконавців регулюється одним законодавством, яке становлять Закон

України «Про виконавче провадження» [5], Закон України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [6], інші закони та нормативно-правові акти, що прийняті на їх виконання. Навіть розглядаючи наказ «Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень» [7], можна помітити таке формулювання, як: вимога виконавця, доручення виконавця чи запит виконавця. Розподіл на державного чи приватного виконавця в самому тексті наказу відсутній. Таким чином, законодавець ніби урівнює повноваження між цими інститутами.

У свою чергу, А. В. Солонар та В. В. Васильєва доходять висновку, що запровадження інституту приватних виконавців є значним кроком уперед у системі реформування державного управління, адже він представлений низкою переваг. Законодавець наділив приватних виконавців широким колом повноважень, надав їм статус самозайнятих осіб, розмежував компетенцію державних і приватних виконавців у деяких справах, а також створив обґрунтований та виважений механізм відповідальності за порушення й зловживання своїми правами для останніх [8, с. 63]. На думку А. Волкова, термін «приватний» не може застосовуватися до суб'єкта, наділеного державою функцією примусового виконання рішень юрисдикційних органів, для реалізації якої вони, зокрема, мають владні повноваження щодо розпорядження чужим майном без згоди власників цього майна (боржників) [9]. Аналогічної позиції дотримується В. В. Ярков, який вважає термін «приватний виконавець» некоректним, оскільки у системі примусового виконання, незалежно від того, рішення виконує державний службовець чи самофінансована особа, немає нічого приватного, бо в державах, які мають систему небюджетного або приватного виконання, виконавець наділяється своїми повноваженнями державою, працює у межах установлених законом процедур; система оплати праці, винагорода

виконавця також регламентована державою, тобто «приватний» елемент відображений лише у способі фінансування та ще деяких елементах організації професії [10].

Одночасно слід зазначити схожі риси між державними та приватними виконавцями. Як у Державній виконавчій службі, так і в приватного виконавця основним завданням є своєчасне, повне та неупереджене виконання рішень, примусове виконання яких передбачено законом. Саме так, приватні виконавці при прийнятті рішень примусового виконання регулюються у своїй діяльності Законом України «Про виконавче провадження», в них немає окремого реєстру й усі постанови вони виносять так, як і державні виконавці в Автоматизованій системі виконавчих проваджень. На цьому етапі складно розмежувати державного виконавця та приватного виконавця. Доречніше було б зазначити «виконавець». Також, діяльність органів Державної виконавчої служби і приватних виконавців здійснюється з дотриманням принципів: верховенства права; законності; незалежності; справедливості, неупередженості та об'єктивності; обов'язковості виконання рішень; диспозитивності; гласності й відкритості виконавчого провадження та його фіксування технічними засобами; розумності строків виконавчого провадження; співмірності заходів примусового виконання рішень і обсягу вимог за рішеннями.

Аналогічна ситуація щодо здійснення своєї професійної діяльності. Виконавець повинен виконувати її сумлінно, не розголошувати в будь-який спосіб професійну таємницю, поважати інтереси стягувачів, боржників, третіх осіб, не принижувати їх гідність. Виконавець зобов'язаний вживати всіх необхідних заходів, спрямованих на запобігання чи усунення конфлікту інтересів. Виконавці під час здійснення професійної діяльності є незалежними, керуються принципом верховенства права та діють виключно відповідно до закону. Забороняється втручання державних органів, органів

місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб, політичних партій, громадських об'єднань, інших осіб у діяльність виконавця з примусового виконання рішень. Також, опір виконавцю, заподіяння тілесних ушкоджень, насильство або погроза застосування насильства стосовно них, їх близьких родичів, а також умисне знищення чи пошкодження їх майна у зв'язку з примусовим виконанням рішень виконавцем тягнуть за собою відповідальність, установлену законом. Така сама відповідальність настає у разі вчинення цих правопорушень стосовно особи після її звільнення з посади державного виконавця чи припинення діяльності приватного виконавця та стосовно їх близьких родичів у зв'язку з примусовим виконанням ними рішень у минулому.

Л. Ю. Сайко та В. В. Ляшенко зазначають, що перевагами запровадження в Україні інституту приватних виконавців є: покращення якості надання населенню послуг із примусового виконання рішень, виведення процедури примусового виконання рішень на якісно новий рівень, суттєве зменшення бюджетних витрат, збільшення надходження до бюджету за рахунок сплати податків приватними виконавцями, зменшення корупційної складової у системі виконання [11, с. 77]. Досвід країн ЄС свідчить, що загалом переважають системи виконання рішень юрисдикційних органів приватними виконавцями. До держав, у яких ефективно працюють приватні виконавці, належать: Франція, Бельгія, Люксембург, Нідерланди, Великобританія [12].

Ведучи мову про розбіжності між приватним виконавцем та державним, слід зазначити, що однією з основних відмінностей у діяльності приватних виконавців та Державної виконавчої служби при здійсненні ними примусового виконання є обмеження щодо рішень, які не може виконувати приватний виконавець. Наприклад, приватний виконавець не виконує рішення щодо:

1) рішень про відібрання і передання дитини, встановлення побачення з нею або

усунення перешкод у побаченні з дитиною;

2) рішень, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави у статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету;

3) рішень, за якими боржником є юридична особа, примусова реалізація майна якої заборонена відповідно до закону;

4) рішень, за якими стягувачами є держава, державні органи;

5) рішень адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини;

6) рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності;

7) рішень про виселення та вселення фізичних осіб;

8) рішень, за якими боржниками є діти або фізичні особи, визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена;

9) рішень про конфіскацію майна;

10) рішень, виконання яких віднесено цим Законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання.

Виходячи з цього переліку, можна чітко усвідомити, що всі ці рішення виконуються виключно Державною виконавчою службою. Звідси і виникає надмірна завантаженість.

Приватний виконавець, на відміну від державного виконавця, не має статусу державного службовця, є суб'єктом незалежної професійної діяльності. За своєю природою його діяльність буде схожою з адвокатською або приватною нотаріальною практиками [13]. Доволі колосальна різниця у вимогах, хто може бути державним виконавцем, а хто – приватним. Державним виконавцем може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту (для керівників органів

Державної виконавчої служби та їх заступників - не нижче другого рівня), володіє державною мовою і здатний за своїми особистими й діловими якостями здійснювати повноваження державного виконавця. Приватним виконавцем може бути громадянин України, який досяг 25 років, має вищу юридичну освіту не нижче другого рівня, володіє державною мовою, має стаж роботи у галузі права після отримання відповідного диплома не менше двох років та склав кваліфікаційний іспит. Виходить, що з освітньо-кваліфікаційним рівнем «бакалавр» без досвіду роботи особа може зайняти посаду державного виконавця, а от стати приватним виконавцем не вийде.

Ще одна з відмінностей стосується оскарження рішення виконавця. Учасники виконавчого провадження можуть оскаржити дії чи бездіяльність державного виконавця до суду у вигляді позовної заяви до начальника відділу, якому безпосередньо підпорядкований державний виконавець, за допомогою скарги. Рішення, дії чи бездіяльність приватного виконавця можуть бути оскаржені у порядку, встановленому законом. Приватний виконавець несе за свої рішення, дії чи бездіяльність та завдану третім особам шкоду цивільно-правову, адміністративну чи кримінальну відповідальність у порядку й обсягах, установлених законом, а також дисциплінарну відповідальність. Також передбачений контроль за діяльністю приватного виконавця, який полягає у проведенні планових (не частіше за один раз на два роки) і позапланових перевірок. Перевірка проводиться Мін'юстом, а в окремих випадках — Радою приватних виконавців. За результатами перевірки, за наявності ознак дисциплінарного проступку, Мін'юст або Рада направляють до Дисциплінарної комісії приватних виконавців подання про притягнення приватного виконавця до дисциплінарної відповідальності. Одна з фундаментальних різниць між державними і приватними виконавцями полягає саме в джерелі фінансування їхньої діяльності. Якщо органи Державної виконавчої служби

фінансуються за рахунок платників податків, то примусове виконання, здійснене приватним виконавцем, оплачує сам стягувач або боржник. Звідси й виходить, що заробіток приватного виконавця повністю залежить від нього самого, а отже, швидкого й ефективного виконання ним рішення суду чи іншого органу.

Виходячи з практичного досвіду, можна спостерігати таку ситуацію. Усі рішення щодо стягнення на користь держави чи державних органів подаються до Державної виконавчої служби, в більшості випадків це штрафи поліції, де сума стягнення рідко перевищує одну тисячу гривень. У зв'язку з відсутністю впевненості у правомочності приватних виконавців більшість стягувачів за рішеннями стосовно стягнення аліментів та стягувачі за рішеннями, де сума стягнення не досить значна, також звертаються до Державної виконавчої служби. Але юридичні особи, які виступають у ролі стягувача і за рішеннями на користь яких сума заборгованості досить значна, звертаються до приватних виконавців, так як державні виконавці завантажені вищевказаними рішеннями. І ось виникає питання – винагороду за виконання рішення отримують як державні, так і приватні виконавці. Проте винагорода залежить від стягнутої суми, і, таким чином, державні виконавці залишилися без можливості отримати винагороду за виконання рішення, де сума стягнення перевищує хоча б сто тисяч гривень. Саме тому необхідно врівноважити рішення, які можуть виконувати державні виконавці та приватні.

Висновки. На сьогоднішній день інститут приватних виконавців усе більше набирає популярності серед громади, адже, на відміну від державного виконавця, приватний виконавець украй мотивований якомога скоріше реалізувати винесене на користь стягувача рішення, оскільки одержує винагороду в розмірі 10% лише у разі успішного стягнення. В умовах сучасного виконання рішення суду відлунням відображається пострадянська

система ведення статистичних показників діяльності державних виконавців. Дотепер достеменно використовуються такі поняття, як статистика завершення виконавчих проваджень, статистика підбиття підсумків роботи у звітний період Державної виконавчої служби, яка сама по собі змушує виконувати державного виконавця, свою роботу не добросовісно, і в кінцевому

випадку призводить до виконання рішень судів у кількісному, а не якісному співвідношенні. Для ефективного виконання рішень судів та інших органів і для дійсного послаблення завантаженості державних виконавців необхідно урівняти рішення, що підлягають виконанню, та зняти обмеження для приватних виконавців.

Література

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 1996. № 30. Ст. 141.
2. Верба-Сидор О. Б. Інститут приватних виконавців в Україні: пропозиції щодо вдосконалення правового регулювання. *Науковий вісник ЛьвДУВС*. 2016. № 1. С. 86–94.
3. Про стан виконання судових рішень в Україні: рекомендації парламентських слухань від 28 травня 2015 року URI: http://gska2.rada.gov.ua/zakon/sk17/5session/par_sl/sl2205113.htm (дата звернення 12.08.2020 року)
4. Кузьміна І. С. Місце приватних виконавців у системі суб'єктів виконавчого провадження. *Порівняльно-аналітичне право*. 2014. № 8. С. 143–146.
5. Про виконавче провадження : Закон України від 02 червня 2016 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 30. Ст.542.
6. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів : Закон України від 02 червня 2016 року. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 29. Ст.535.
7. Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень : Наказ Міністерства юстиції України від 02 квітня 2012 року. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 2 квітня 2012 р. за № 489/20802
8. Солонар А. В. До питання запровадження інституту приватних виконавців в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2016. № 1. С. 58–65.
9. Волков А. Статус виконавця має бути єдиним, без поділу на державного чи приватного. URI: <http://yurgazeta.com/interview/statusvikonavcya-maebuti-edinim-bez-podilu-na-derzhavnogo-chi-privatnogo.html> (дата звернення 12.08.2020 року)
10. Авторгов А. «Частность» присяжных исполнителей будет лишь в способе финансирования. URI: http://jurliga.ligazakon.ua/blogs_article/417.htm (дата звернення 12.08.2020 року)
11. Сайко Л. Ю. Правові аспекти запровадження інституту приватних виконавців в Україні. *Молодий вчений*. 2015. № 5(20). С. 75–78.
12. Попов К. Новый взгляд на реформу судострою: чи будуть в Україні приватні судові виконавці? Європейська правда. URI: <https://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/09/23/7038594> (дата звернення 12.08.2020 року)
13. Малишев Б. Приватні виконавці: нова юридична професія і головний засіб реформи системи виконавчого провадження. URL : <http://bit.ly/2YGIROD>. (дата звернення 12.08.2020 року)

Reference

1. The Verkhovna Rada of Ukraine (1996), The Law of Ukraine “About Constitution of Ukraine”, *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1996. № 30. St. 141.
2. Verba-Sidor O. (2016), “Institute of Private Performers in Ukraine: proposals for improving legal regulation”, *Naukovyi visnyk*. Vol. 1. Pp. 86-94.
3. Recommendations of the parliamentary hearings (2015), “On the state of execution of court decisions in Ukraine”, available at: http://gska2.rada.gov.ua/zakon/sk17/5session/par_sl/sl2205113.htm (Accessed 12 August 2020)
4. Kuzmina I. (2014), “The place of private executors in the system of subjects of executive proceedings”, *Porivnylnno-analitychne parvo*. Vol. 8. Pp. 143-146.
5. The Verkhovna Rada of Ukraine (2016), The Law of Ukraine “On enforcement proceedings”, *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 30, art. 542.
6. The Verkhovna Rada of Ukraine (2016), The Law of Ukraine “On bodies and persons who carry out enforcement of court decisions and decisions of other bodies”, *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, vol. 29, art. 535.
7. Ministry of Justice of Ukraine (2012), Order “On approval of the Instruction on the organization of enforcement of decisions”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12#Text> (Accessed 12 August 2020)
8. Solonar A. (2016), “On the introduction of the institute of private performers in Ukraine”, *Uridicnij naukovij Journal*. Vol. 1. Pp. 58-65.
9. Volkov A. “The status of the performer should be unique, without division into public or private”, available at: <http://yurgazeta.com/interview/statusvikonavcya-maebuti-edinim-bez-podilu-na-derzhavnogo-chi-privatnogo.html> (Accessed 12 August 2020)

10. Autorgov A. "Particularity" of jurors will be only in the method of financing", available at: http://jurliga.ligazakon.ua/blogs_article/417.htm (Accessed 12 August 2020)
11. Saiko L.Yu. (2015), "Legal aspects of introduction of the institute of private performers in Ukraine", *Molodij vchenij*. Vol. 5(20). Pp. 75-78.
12. Popov K. "A new look at the reform of the judiciary: will there be private bailiffs in Ukraine?", available at: <https://www.eurointegration.com.ua/experts/2015/09/23/7038594/> (Accessed 12 August 2020)
13. Malyshev B. "Private executors: a new legal profession and the main means of reforming the enforcement system", available at: <http://bit.ly/2YG1ROD> (Accessed 12 August 2020)

Стаття надійшла до друку 14.08.2020 року